

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

med et saadant Projekt til en reduceret Læmole til 6 000—8 000 Kr., hvilket Projekt imidlertid ikke fremkom. I Mellemtiden, i April 1930, kom der en Klage fra Fiskerne til Fiskeridirektøren over Forholdet. Broens Tilstand blev ringere og ringere, og dens fortsatte Tilstedeværelse i samme Stand udgjorde en Fare for Sejladsen. En Fjernelse af Broen vilde koste omtrent det samme som en Retablering efter Ministeriets Forslag.

Den 21. Juni i Aar fik Vandbygningsdirektøren derfor Ordre til at gaa i Gang med Arbejdet efter Projektet til 16 000 Kr., idet Sogneraadet og Brobestyrelsen skulde holdes ansvarlig for Udgifterne. Den 27. samme Maaned meddelte Vandbygningsdirektøren Sogneraadet, at han nu snarest vilde gaa i Gang med Arbejdet, og at Udgifterne forskudsvis vilde blive udredet af Staten, der senere ad retslig Vej vilde søge Pengene refunderet af Sogneraadet og Brobestyrelsen. Heroverfor protesterede Sogneraadet, som bl. a. hæftede sig ved det formelle, at Genrejsningen nu skete i en anden, og reduceret Skikkelse og i et andet Øjemed, end Broen var bestemt til. Kammeradvokaten, som vi forespurgte, ansaa det derfor for rettest, at man, inden man gik i Gang med Arbejdet, gennem Søgsmal fik anerkendt Ministeriets Ret til at istandsætte Broen efter det reducerede Projekt og Sogneraadets Pligt til at betale, og under 13. August i Aar anmodede Ministeriet derefter Kammeradvokaten om at anlægge Sag, hvorunder Sogneraadet og Brobestyrelsen skulde tilpligtes at anerkende Ministeriets Ret, principalt til at istandsætte Broen efter det mindre Projekt, subsidiært i den oprindelige Skikkelse, hvorhos Sogneraadet skulde tilpligtes at refundere Ministeriet alle Udgifter. Denne Sag verserer nu for Retten, og jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Fuglsang, at jeg mener, at Retten og Sagen nu bør have sin Gang.

Socialministeren (Steincke): Maa jeg begynde med at takke de ærede Ordførere for den Interesse, de alle har vist Gennemførelsen af en samlet Socialreform, og for de venlige Udtalelser, der i den Anledning er fremsat om mine formentlige Forudsætninger for at tilrettelægge en saadan. I særlig Grad takker jeg naturligvis det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der i sin lyrisk farvede Appel til Partierne til højre i Salen halvvejs tillagde en samlet Sociallovgivning Muligheden for at kunne udrydde Fattigdommen i dette Land. Jeg anerkender fuldt

ud det ærede Medlems varme Hjerte, og jeg takker for hans alt for venlige Udtalelser om mig. Men jeg maa dog sige, at ingen Reform af den sociale Lovgivning, endsiges mit Forslag, vilde kunne løse denne Opgave, thi Fattigdommen har saa mange Aarsager og hænger bl. a. saa nøje sammen med hele det økonomiske Grundlag for Samfundet, at kun ved dettes Reformering i socialistisk Retning er der Haab om at opnaa det virkelige afgørende Stormløb mod Fattigdommen. Det ærede Medlem og jeg er jo ganske enige heri, men min Beskedenhed tilsiger mig alligevel en Indsigelse mod for store Forventninger til en Reform af Sociallovgivningen, der til syvende og sidst kun er som en Art Ambulance, et nødvendigt Onde i et Samfund, som ikke er i Stand til at anerkende Retten til Arbejde, og hvis Grundlag er Frikonkurrence, Spekulation og forskellige Monopoler for de besiddende, kort sagt: Kamp mellem Borgerne i Stedet for Samarbejde mellem Borgerne.

Jeg takker i øvrigt de ærede Ordførere, fordi de udtalte sig saa kort vedrørende den Socialreform, om hvis nærmere Indhold, Sammenhæng og Enkeltheder de jo paa det daværende Tidspunkt ikke kunde have nogen virkelig Mening, og jeg vilde have været dem endnu mere taknemmelig — det gælder det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og Hr. Christmas Møller —, om de havde udtalt sig endnu kortere, kort sagt: overhovedet havde ventet med at angive Standpunkter, til de havde set og sat sig ind i denne Reform, og da særlig — paa tilsvarende Maade som den ærede Ordfører Hr. Niels Frederiksen — havde undladt paa Forhaand at give Befolkningen det Indtryk, at de Konservative og Venstre ikke kunde tænke sig forøgede Udgifter paa dette Omraade, endnu før de Herrer kunde vide, hvortil de nye Udgifter skulde anvendes, og hvorledes hele Systemet vilde blive indrettet. Disse ærede Ordførere til højre er begge kloge Mænd og tillige erfarne Ægtemænd, og de kender jo meget godt Forskel paa daarlige ægteskabelig Teori og god ægteskabelig Praksis: naar man gaar i Byen med sin agtværdige og dydsirede Hustru for at købe, skal vi sige et nyt Tæppe til Dagligstuen, fordi det gamle er tyndslidt i Kanten og hullet, ganske som den nuværende Sociallovgivning, saa lover man gentagende sig selv og forsikrer hende om, at mere end 100 Kr. vil man ikke ofre, det har man ikke Raad til, men naar man saa kommer hjem, har man altid købt et Tæppe til 150 Kr., fordi dette var stærkere, solidere og derfor kunde holde meget bedre. Jeg beder derfor ærede Ordførere om at tage den